Należytość pocztowa opłacona ryczałtem.

Ч. 22 (510). Неділя, дня 2. червня 1929. Рік XI.

Адреса Редакції і Адміністрації „УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС“ ПЕРЕМИШЛЬ, Побереже ч. 1.

Конто П. К. О. в Варшаві Nr. 142.807 Передплата в краю виносить 10 зол. річно, 5·50 зол. піврічно, 3 зол. чвертьрічно. В Чехії квартально 18 ч. к. Передплату з Чехословаччини складати на конто Адм. „Укр. Голосу“ в Zivnostenska Banka v Praze). Для Франції 60 фр. річно для Америки 2½ дол. річно.

Ціна примірника 25 с.

Редактор приймає щодня від год. 11—1.

Рукописів Редакція не звертає, неоплачених писем не приймається.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орґан.

ТАРИФА ОГОЛОШЕННЯ

За текстом за 1 вірш міліметровий одношпальтовий (сторона має 6 шпальт анонсових) 0·24 зол., для дрібних промисловців укр. інс тит 0·16 зол. Дрібні оголошення по 0·15 зол. за слово, найменше дрібне оголошеннє 1 зол., для шукаючих праці подані безпосередно до Адміністрації по 0·10 зол. за слово Оголошення в тексті 150% дорожші, на першій стороні 300% дорожші. Рахунки платні і заскаржальні в Перемишлі, а замовляючий анонс вже тим самим без застережень годиться на це.

Щоб ясним стало всім...

Поборюючи гетьманську ідеольоґію і єї пропаґанду між українським народом, противники тієї ідеольоґії залюбки розповсюднюють відомости, що цей рух є „пансько-шляхоцький“, і як такий є ворожий демократичній українській стихії.

Поширювання таких відомостей випливає зі злоби дотичних людий, які покористовуються всякою видумкою, щоби гетьманський рух як найбільше в очах загалу понизити і згори убити в кождім Українцеви всяку охоту познакомитися з ідеольоґією і мотивами гетьманського табору.

Тому ще раз треба підчеркнути, що вся ідеольоґічна і орґанізаційна праця гетьманського табору, основується на писаннях п. Вячеслава Липинського і на практиці Гетьманського уряду за час дійсного виконування влади Гетьманом Павлом Скоропадським в літі 1918 р. Ціла ідеольоґія гетьманська В. Липинського міститься в його епохальнім творі „Листи до братів-хліборобів — про ідею і орґанізацію українського монархізму“ (окреме видання є передруком з „Хліборобської України“, в якій появились також праці його однодумців, що в подробицях обговорюють деякі державницькі українські питання в дусі цієї ідеольоґії). Що-ж тичиться орґанізації гетьманського руху, то про це інформує „Бюлетень Гетьманської Управи“, який виходить в Берліні. Хто цікавий і любить правду, може основно з цілями і методами праці гетьманців познакомитися. Та цего саме не хотять зробити противники їхнього табору, так соціялісти як і націоналісти. Вони воліють воювати неправдою, бо це і лекше і для їхніх цілей користнійше, тим більше, що знають, що щоб основно познакомитись з ідеольоґією Липинського, треба посвятити більше часу на це. А що противники Липинського ідеольоґії її самі не читали, а знають її тільки зі сплетень, тож воюють собі питомим оружжем — наклепами.

Одним з таких наклепів є, що гетьманський рух це „пансько-шляхоцький“ рух. А що в нас для загалу „пан“ і „шляхтич“ це експльоататор-поміщик, який скрито або явно змагає до привернення панщини — отже ясне, що більшого страшака як „гетьманців“ видумати трудно.

Зміряючи до будови Української Держави, гетьманський табор має згори означену форму тої держави, якою має бути Трудова Монархія з дідичним Гетьманом з Роду Скоропадських на чолі.

„Нема Гетьманства без класократичного устрою. Устрою, опертого на політичнім співробітництві всіх класів, рівновазі між поступом і консерватизмом, і обмеженню Верховної Гетьманської влади законом, який стоїть над Гетьманом так само, як над всіми. Наш Гетьман не єсть ані самодержавним охлократичним установителем і розрушителем закону, ані вибираним для безкарного топтаня закону безвладним демократичним президентським манекіном. Гетьман при класократії єсть найвищим охоронителем державного і національного закону при помочі меча: — свого, безкомпромісово йому вірного, рицарства. (В. Липинський: Вступ до „Листів ст. XXXIV і слід).

Отже орґанізація всіх класів громадянства, отже одного класу хліборобського для всіх, що займаються працею на ріллі, класу промислового, торговельного, класу робітничого, класу інтеліґенції і тд., які через свої орґанізації (синдикати) будуть висилати представників (своїх провідників) до Національного Сойму і там в порозумінні з представниками инших класів разом укладати-муть закони, які будуть вязати всіх горожан. Обєднувати буде всі класи понадкласовий і тому єдиний символ — монархічна влада, маєстат котрої таким чином в очах цілої нації стане законом єдности нації і держави.

В Трудовій Монархії кождий клас буде мати рівну силу і рівне значіння, ніодин клас не буде панувати над другим — і їх взаїмовідношення буде установлятися інтересом цілої нації і держави, а не інтересом одного класу. Чинником вирішуючим і реґулюючим спори між поодинокими класами буде Гетьман як правдивий Батько і Господар Української Нації і Землі.

О скільки розходиться о справи хліборобської верстви, то справи ті обмірковуватись будуть в хліборобських синдикатах (орґанізаціях), де будуть заступлені рівно хлібороби всіх катеґорій, а вплив між ними будуть певно мати ті, які викажуть найбільше спосібностей і енерґії в орґанізованню своєї хліборобської верстви. Ті найліпші зпоміж орґанізаторів хліборобства (з грецька „аристократія“) захоплять також впливи і владу в державі і будуть старатись використати ті впливи на користь своєї хліборобської верстви, яку вони в державі будуть заступати. Подібне буде до влади і держави відношення найліпших (аристократії) з поміж инших верстов.

В тих хліборобських орґанізаціях приймати мають участь представники давних земельних власників (о скільки вони до хліборобської верстви повернуть) і як найбільше політично вироблені і найбільш культурні, повинні вони бути не без впливу на хід хліборобських справ. Обсяг того впливу годі нині передбачити — в кождім разі не будуть вони мати ніякої можности розвиватися коштом инших верств громадянства, як то колись за царських часів бувало.

Повороту старих панщизняних часів від Гетьманщини не має що наше селянство на Великій Україні боятись. Навпаки — Трудова Монархія обезпечить хліборобський і робітничий стан від всякого визиску. Тай будьмо певні, що трудове і статочне селянство Великої України далеке від всяких шаповалівських ідеольоґій, взорованих на ідеольоґії московських соціял-революціонерів. То селянство в р. 1918 створило Українську Державу і знову її обновить з Гетьманом на чолі.

Для відносин в Галичині і на Волині гетьманська ідеольоґія і практика гетьманського руху має на разі тільки теоретичне значіння. — *Др. Волод. Левицький.*

Гієни виють...

Боротьба нашого народу з алькоголем ведеться пиняво, але все таки з успіхом. В 212 наших громадах відбувся плебісцит за знесенням корчми в селі і з тих громад 150 величезною більшістю голосів заявилися за тим, щоби заборонено в селі продавати горячі трунки. Решта громад в числі 62 так полюбили корчму, що в часі плебісциту заявилися за корчмою. Є цемайже всі темні громади, в яких старе і молоде висиджує по корчмах та пяним, захриплим голосом вигукує: „бодай пани панували, що ґуральню збудували“. Пють і співають так, як їхні темні батьки пили та співали.

Але все таки в 150 громадах ухвалено заборонити продажу алькоголю. Ця ухвала викликала страшну лють у жидівських шинкарів і вони обкидують болотом всіх українських діячів, які поширюють тверезість між нашим народом і які довели до плебісцитів проти продажі алькоголю. Шинкарі називають це „економічним погромом жидів“ і цвіркають Українцям, що це все вони роблять з ненависти до жидів, а далі повчають наших селян, що навіть Америка хоче привернути в себе продажу горячих трунків. Ось що пише львівська жидівська ґазета „Морґен“:

„...О нічо иншого не ходить Українцям, як щоби позбутись жидів зі села. Антисемітизм (ненависть до жидів) Українців не є ніякою новиною в історії того народу. Є вона традицією освячена від часів Хмельницького. Історія погромів за часів Петлюри є одним з епізодів тої акції... Річ ясна, що коли говоримо про український антисемітизм, то не маємо на думці українського народу як такого, але ... провідників. З певністю простий хлоп український має инші потреби і жури, як охоту позбутися одного бідного жида з села. А що ходить тут о антисемітську акцію — то розуміється само собою. Особливо в останніх часах прогібіція (тверезість) потерпіла таку невдачу в очах культурної опінії цілого світа... Прогібіція наробила в Америці тільки страшних шкід, що навіть вже і в самій Америці світлійші уми зачинають обговорювати справу знесення прогібіції...“

От як пишуть шинкарі! Тверезість серед нашого народа — це нещастя жидів, це антисемітизм! Яка безлична брехня! Наш нарід ніякої ненависти до жидів не чує. Навпаки — наш нарід любить жидів, що жиють чесною працею. Ненавидить тільки шахраїв жидівських і тих, що тягнуть зиски з його темности і непорадности. Ніколи отже в нас антисемітизму не було і не буде. А коли жидівська ґазета пише про антисемітизм Хмельницького, то також „обертає кота хвостом“. Козаки виступали проти жидів, бо жиди помагали гнобити наш нарід. Звісно прецінь, що жиди-арендарі навіть церкви в аренду брали і мали ключі від них. Тому ще й тепер наш нарід співає пісню: „Їде, їде Зельман“. А що тичиться погромів на Україні — то про це вже нераз писалося в нас. Ми нині лишень пригадуємо. Коли на Україні прийшло до таких сумних подій, то жиди самі їх спровокували. Про це знає кождий наш вояк. Петлюра і його уряд в жидівській справі аж надто був толерантний. Жиди мали навіть своїх міністрів в уряді Петлюри. А зрештою, чиж не знають жиди, як тепер їх ненавидять на Україні за те, що вислугуються московським большевикам та гноблять нарід по урядах? І все з острахом говорить, що як большевики впадуть, то ненависть народу може звернутися проти жидів саме за те, що вони тепер за легкий хліб вислугуються большевикам.

Що жиди тратять зарібки через введення тверезости в селі, то нам байдуже. Наш нарід не хоче розпиватися на те, щоби хтось там мав зарібок. Зрештою нехай жид, що стратить кошму, береться до иншої роботи. А де то написано, що жид має тільки за шинквасом сидіти?

Як жидівська ґазета так захвалює, що в Америці „світлійші уми“ хотять знести прогібіцію, то нехай собі жиди пють горівку. Та ба! Ніхто ще не бачив пяного жида на селі, вони лишень розпивають наших селян. Тому то в нас тепер ведеться акція за тверезістю, тому іде боротьба з алькоголем і корчмою. Чесні жиди знають про це і розуміють, що наша боротьба з піянством, це боротьба чесна і має на оці добро нашого народу. Не розуміють цего лишень шинкарі, які бажалиб користи тягнути з піянства нашого народу. Це не люди, а гієни. З них „простий хлоп український“ нічо собі не робить, коли вони виють, що корчми зникають з села. Наш „хлоп“ хоче бути освіченим і тверезим чоловіком, без огляду на це, чи воно подобається шинкарям, чи ні.

●●●

Свято Перемищини.

В неділю, дня 9-го червня перемиська Філія „Просвіти“ уладжує „Свято Просвіти“. Відложено його аж на червень тільки тому, щоб в нім могло взяти участь як найбільше людей перемиської волости. Тому треба сподіватись, що всі наші окраїнні села масово возьмуть участь в культурнім святі і зложать поклін „Матері-Просвіті“. Ювілейне свято розпічнеться Службою Божою в церкві і тут зберуться всі. По богослуженню всі учасники підуть упорядкованим походом на площу військового стадіону, де відбудеться „Свято Просвіти“, в якого програму входять: промови, продукції селянських хорів, вправи „Соколів“ і „Луговиків“ ітд.

Громадяни перемиської Землі! Приходіть масово на це свято і тим дайте доказ своєї національної свідомости. В часі походу і самого свята треба придержуватися строго ладу і порядку, як годиться. Порадним булоб, щоб так для порядку, як і для орієнтації, села виступили ґрупами, з таблицею, на якій зазначено булоб село. Сама ґрупа повинна бути так упорядкована, щоб на переді ішли дівчата і жінки, опісля мужеська молодіж і старші господарі. „Луговики“ і „Луговички“, „Соколи“ і „Сокілки“ одержать окремі прикази від своїх управ.

Пора, в якій свято відбувається, це пора зелені і цвітів. Тому всі учасники і учасниці достроються до краси природи гарними святочними уборами та прикрасять себе зеленю, цвітами, вінцями.

Щоби надати Святу ще більшого вигляду Свята культури і освіти — філія „Просвіти“ в Перемишлі улаштовує від дня 7. до 14. червня ц. р. в салях „Української Бесіди“ (Народний Дім) виставу книжки і преси, на якій Громадянство матиме змогу побачити культурно-освітний доробок нашого Народу. На виставі будуть не тільки видання давніщі, але й видання останнього часу, про які так мало знає загал.

Прибувайте всі!

Земельний Банк Гіпотечний с. а. у Львові

ул. Підвалля ч. 7.

переносить свої бюра з днем 16. травня с. р. до власної камениці при УЛ. СЛОВАЦЬКОГО 14.

Числа телефонів: 75-32, 3-82 і 52-92. (Дирекція).

●●●●

В ГРОМАДІ СИЛА.

Стара то приповідка. Ці прості і мудрі слова, яких часто надуживають крикуни та демаґоґи для своїх цілей а які маючи якраз той клич на устах, йдуть розбивати народну силу, силу громади.

Ми вже часто переконувалися про правду тих слів і переконуємося ще й нині. Але переконуємося також, що громада є тільки тоді силою, коли є доцільно зорґанізована і коли під мудрим проводом йде до своєї мети.

Хочу з тої точки погляду поглянути на наше село та його найкращу громадську орґанізацію — кооперативу. Як відомо — завданням хліборобської господарки є продукція рільна, мясна і городова. Є села, що черпають свої доходи з годівлі худоби, инші знов зі збіжа або городовини чи садовини. Село повинно змагати до того, щоб свої продукти продавати не сирівцями, а переробленими, бо тоді дохід селянина більшає. Та справа вимагає зноваж часу й усвідомлення дрібного рільництва. Звернім увагу, чи тут виконуємо клич: в громаді сила.

Нині ціла Сх. Галичина є оповита сіттю кредитових, споживчих та торговельних кооператив. Ті установи часто, не то що не розвиваються як слід, але й помітують основами кооперації і часто приносять шкоду замість хісна. Купують вони подекуди й машини — але щоб підносили хліборобство та хлібороба — цього щиро сказати не можна.

Чому?

Уважаю, що ціллю кооперації є нетільки доставляти селови товарі. Вона повинна також зорґанізувати скуповування та збут продуктів рільництва, звіринних та рослинних. Селянина нашого так використовують, як він продає на ярмарку корову, сіно, яйця чи набіл, що якби кооперація могла цьому запобігти, то довірє до неї у селян піднеслобся і в дійсности вона виконувалаб клич: в громаді сила.

По друге: кооперативи по селах часто самі викривлюють основи та ідею кооперації. Бо основним завданням кооперації є оминати посередника. А щож роблять наші кооперативи? Оминають свої Союзи, йдуть до жидка чи якого иншого приватного купця. Внаслідок цього ціна товару по кооперативах не є нища від цін у місті, ні якість його не краща і довіря до кооперативи паде. А чейже кооперативи повинні товарі брати просто з фабрики, а коли це неможливе одній кооперативі — то на те є Союзи Повітові.

Третє: кооперативні справники дістають малу платню. Через те вони не дбають за товар ні за склеп і виконують своє завдання — от аби від руки пішло. Коли кооператива є бідна, то тут треба що найменше признати час до часу порядному справникові нагороду за добру службу.

Оті три явища: що кооператива не бере участи в скуповуванню збуті продуктів сільського господарства, що купується в жидків і посередників і через те саме викривлюється вже саму ідею кооперації і що справники за мало дбають за склеп та його розвій — мусять зникнути з нашої кооперації і їх піддаю під розгляд так Центрів тих установ, як і Надзірним Радам усіх наших кооператив.

Як вони зникнуть — то щойно тоді кооператива буде сповняти свою ролю в життю села і тоді щойно приповідка „в громаді сила“ покажеться фактом. — *Селянин.*

●●●●

Що таке Свято Матери?

Є всілякі герої. Є такі що про них писала і писатиме вічно історія, є такі, що їх забудуть, а є й такі, що хоча повинніб бути героями то гублються в масі, в сірій праці щоденного життя — такі, як оті Невідомі Герої, що їм памятники ставлять.

І кождий з нас знає такого героя. Це наша мати рідна, що нам сльози отирала і облекшувала біль, що нас навчала говорити і показувала дорогу життєву. Наша мати, та спрацьована, посивіла та згорблена, яка цілу себе, всю молодість, силу й красу дала дітям, дала будучности. Не даромже її називають ангелом!

Та мати, сердешна наша мати, нетільки сповняє ролю ангела для дитини. Вона тихо та непомітно виковує будуччину, виховує покоління і яких вона дасть дітей — такою будучність буде. А за це все — зату свою велику ролю, має вона

L. cz. Pr. 29|29. Sąd okręgowy karny w Przemyślu postanowił na posiedzeniu niejawnem po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie: a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczyspolitej Polskiej z dnia 10. maja 1927 poz. 398 Dz. Rz. P. Nr. 45. ex 1927 dokonane dnia 14. maja 1929 r. przez Starostwo w Przemyślu zajęcie czasopisma „Ukraińskij Hołos“ Nr. 20|508 z 19. kwietnia 1929, z powodu, że zamieszczony w tem czasopiśmie artykuł p. t. Desiatlitia Warwarstwa zawiera w sobie znamiona występku z § 300 u. k. i występku z art.I. rozporządz. Prezydenta Rzeczyposp. Polskiej z 10. maja 1927. poz. 399 Dzup. ex 1927, oraz b) wydać po myśli przepisu z art. 77 cytowanego na wstępie rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tegoż czasopisma nakaz by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie pod rygorem następstw przewidzianych w art. 60 tegoż rozporządzenia. — Sąd okręgowy w Przemyślu, Wydział VI dnia 16 maja 1929. Baldini.

любов діток, рідко коли вдячність, а ніколи майже загального признання, загальної почести, яка їй за безмір посвяти належиться.

От звідси то — що матері треба бодай частинно віддати той довг, який затягає у неї нарід та суспільність — зродилася в Америці в 1910р. думка установлення „Дня матері“, такого дня, що бувби їй виключно присвячений, в який вона булаб предметом почести та в який діти моглиб їй хоч чимсь віддячитись. І коли те свято през. Вилсон в 1914р. признав святом урядовим та установив для нього другу неділю мая кождого року, коли воно пішло — походом через Швецію, Норвеґію, Данію, Німеччину, Австрію а навіть і Литву — то в нас про це свято ще питаються: А це що?

А чейже українська мати, яка клала на вівтар Батьківщини одного по другім синів, яка захищала дітей і захищає від винародовлення та кривди, яка гарує для неї — заслужила собі на честь нашу і понашу.

У нас жінку й матір не шанують. У нас не знають, що таке жінці-матері дати перше місце, жінці-матері помочи, жінці-матері честь віддати.

Даймож Мамам нашим один день в році за їх 365 повних праці! В той день пошануймо їх, зробім для них свято, обдаруймо і в той день, так, як культурні народи, вчімся шанувати матір, як ту що творить будуччину нашого народу і цілого світа взагалі.

А перш за все подбаймо, щоб мати української дитини і то селянської дитини не була темною, — але щоб вміла бачити сонце будуччини і наставляти дитину на шлях до того сонця!

Дописи.

Янів коло Львова. Дня 6 травня 1929, в другий день Христового Воскресення, який після місцевого звичаю є днем поминок, удалися янівські Українці як що року з процесією на місцевий цвинтар помолитися за душі померших. Наперед відправлено головний парастас під хрестом на середині цвинтаря, відтак пішла процесія на спільну могилу українських стрільців, що впали у памятній війні в 1918|19 році. В часі парастасу виголосив о. Михайло Кушкевич зворушуючу проповідь, шо відповідала моментови. З черги одна з члениць церковного Брацтва Найсвятійших Тайн — дочка місцевого міщанина п. Степанія Когутівна начала відмовляти віршовану молитву за поляглих, після чого мала зложити на хресті, що стоїть на могилі стрільців вінок від свого церковного Брацтва. Ледви п. Когутівна стала відмовляти молитву, підбігли до неї командант місцевого постерунку Шиманський і постерунковий Спіс і передираючись нагально крізь товпу стали стягати її з могили, на котрій вона стояла. Нещасна попала в нервовий стряс (шок), так, що з цвинтара виведено її напів притомну, а під вечір стан єї погіршився так, що візвано до неї лікаря Дра А. Кунерера. Енерґічний і поважний зазив о. Кушкевича успокоїв людей. Про це докладно довідається громадянство з інтерпеляції, бо дня 8. травня приїхав до Янова, на місце цеї події, посол Др. Степан Біляк, якому розжалені громадяни представили хід подій і просили, шоби Парляментарна репрезентація взяла в оборону громадян.

Болоне пов. Перемишль. Наш голова Читальні, п. Гузар, має голову дуже слабу, коли ходить о горівку. Як тільки потягне її — то вже вона мов не голова а порожна бочка. Найкращим доказом цього така подія: На другий день Великодня Читальня улаштовувала виставу в своїй салі. Пан голова стояв коло каси і маючи трохи в чубі, чіпався Богу духа винних людей. Та вже верхом того нетактовного на голову поступовання було, що голова вчіпився ні з цього ні з того о. Василькевича, який з своєю дружиною йдучи до себе до хати, (а находиться вона в тім самім будинку) мусів коло каси і коло п. голови переходити. Пан голова, побачивши о. Василькевича, почав до нього присікатися, погрожувати, а кричав так, що люди позбігалися на вулиці і прислухувалися цьому, як на вічу. Таке поступовання п. голови мусимо напятнувати. Він повинен свойого почесного становища як голова берегти чесно, а як має які особисті порахунки з о. Василькевичем — то не повинен їх полагоджувати в Читальні. Читальня є місцем науки а не для пописів брусоватости — а голови, які цього не знають—не повинні бути головами.

Корманичі повіт Перемишль. Наші сільські злодюги стають що дня зухваліщі і нам дивно, чому ані поліція ані рада громадська не зацікавляться тою справою. Вони в ночі з 30. квітня на 1-ого травня повипускали зі стайні Осипа Баховського худобу і вкрали одного коня, а у господаря Петра Даровського взяли пару коней. Та з тими не вдалася їм штука, бо як переїздили через двір в Сиракізцях то один форналь їх настрашив і коні вони пустили, а тоді вже й служба віддала їх Даровському. Коня Баховського найшли аж в Трушевичах. Кілька днів пізніще ті самі драбуги вломилися до нашої кооперативи „Надія“ і забрали товарів на яких 500 зол. А в самі Великодні свята розбили вони двері до церкви у Фредрополі в лісі. Злодії сподівались знайти гроші або які дорогі річи, але що там нічого не було такого на той час, то щоби не відходити з порожнею, забрали з вівтаря дві свічки, кадило й ладан. Тому взиваємо Управи кооператив й усіх наших людей: Майтесь на осторозі і бережіть добре свого майна перед злодюгами самі, коли нас обороняти не хочуть ті, яких це є обовязком. — *П. О. і М. В.*

Чи Ви вже є членом матірного Т-ва „Просвіта“, до якого повинен належати кождий Українець, що вірить в будучність? Впишіться!

З Польщі і про Польщу.

Польський міністер справ закордонних Залеський був минулого тижня у гостях в Будапешті. Говорив, що поїхав навідатись до мадярського міністра закордонних справ, бо цей минулого року був його гостем у Варшаві. Але ґазети пишуть, що ця гостина у Мадярів має політичне значіння, а саме Польща хоче заприязнитись з Мадярщиною і Італією. Як відомо, між Мадярщиною а Італійцями є велика приязнь, отже до цеї приязни хоче приступити і Польща і тому Залеський їздив до Будапешту. Що воно виглядає на правду, свідчить між иншим і те, що рівночасно Італія признала своє посольство у Варшаві амбасадою, а Залеський і Муссоліні обмінялись депешами, в яких один другому повиписували багато похвал. Польські соціялісти невдоволені, що Залеський їздив до Будапешту. Їх ґазети пишуть так: Польща є союзницею Франції і Румунії. Обі ці держави жиють в незгоді з Францією і Румунією — а саме Італія з Францією, а Мадярщина з Румунією. А в політиці є така засада: „мій ворог, має бути і твоїм ворогом“. Отже союз Польщі з Мадярщиною і Італією захитавби союзом Польщі з Францією і Румунією. І ще одна є справа, ізза якої, по думці польських соціялістів, Польща не повинна вязатись з Мадярщиною і Італією. А саме Мадяри домаються зміни мирових трактатів, якими обкроєно Мадярщину, а Італія підтримує ці домагання Мадярів. Це для Польщі небезпечно, бо Польща мусить стояти при тім, що мирові договори є святі і їх зміняти не можна. А коли Мадярам удалобся одну діру зробити в мирових договорах, то тоді вони заваляться і державам будуть витичені инші границі. Тому соціялісти називають політику Польщі небезпечною „екстратурою“. — Польські політики дуже нетерпеливо вичікують висліду анґлійських виборів і бояться дуже, щоб не побідила ліберальна партія і лабуристи, бо лишень консервативна партія в Анґлії іде на руку Польщі. Останніми часами анґлійські ліберальні ґазети гостро виступили проти Польщі, заступаючись за Німців на Гор. Шлеску і за инші національні меншости. Це все непокоїть польських політиків.

Що чувати в світі?

Большевицькі проводирі жеруться між собою. В самім Політ-бюрі, яке є головним керманичем большевії, нема одноцілости і партійної єдности, за яку так побиваються комуністи. Свариться Сталін з Риковим, Бухаріним і Томським, хоча ті останні не так давно ще були його найкращими другами та помічниками. Сталін своєю безглядністю та дикою господаркою викликав і в низах і в верхівці комуністичної партії таке обурення, що проти нього настроєні ворожо коли не більшість то найвизначніщі члени большевицької партії. Вони хотять трохи уговкати Сталіна, а колиб це не вдалося — унешкідливити його зовсім. Опозиція проти Сталіна почувається в такий силі, що Риков в його присутности товк кулаками до стола на засіданню Політ-бюра і грозив: „Чекайте! В літі побачимо, хто має рацію!“ Далі він заявив, що в сучасних обставинах не можливою є його співпраця зі Сталіном в Політбюрі і виступив з нього, а у слід за тим в Москві очікують на літо боротьби між опозицією а прихильниками Сталіна. За Риковим станув і Томський і та трійця не тільки випустила тайно летючки проти Сталіна, у якій взивають усіх на фронт проти нього але й відбула конференцію з т. зв., хозяйственниками, т. є представниками промислу і рільництва, які поставили цілий ряд домагань до червоного диктатора. З домаганнями вислано до Сталіна осібну делеґацію, зложену з 10-ох людей, але з них ніхто вже з Кремлю не вернув, так, що побоюються, що Сталін казав їх замордувати. З Бухаріном таке саме: За те, що він звертав Сталінови часто увагу, його усунули з Політбюра а Сталін назвав його перед всіма членами злодієм і шубравцем. І мабуть цілу оту трійку викине Сталін так як і Троцького, за границю червоного раю. — В останнім тижні богато клопоту наробили большевикам середно-азійські „совєтські“ републики, які так, як і наша Україна, про око є самостійні, а в дійсности це тільки кольонії Москви. Ті републики заложили большевики за свої гроші, підбунтувавши темних Кірґізів, Узбеків і Туркменів, які прогнали своїх володарів. Большевики мали надію, що Туркмени будуть вдячні Москві за накинення їм комуністичної господарки та найскорше зробляться комуністами — але вийшло навпаки. Туркмени не то що остали націоналістами і за останні літа зросло дуже їх бажання своєї власної непідлеглої Москві держави але отсе доносять большевицькі часописи з трівогою, що в Бухарі вибухло грізне повстання. На чолі повстанців станув Алі Хан, видав відозву до всіх туркменських племен і вимордував в столиці туркменської републики, Дуїхамбі, два полки червоноармійців. Правда, большевики Дуїхамбу заняли знову, але повстанці забрали запаси та гармати. І тепер Воєнрада висилає велику армію проти Алі Хана, щоби силою і кровю знов підчинити собі Туркменців, а потому кричати перед світом, що „волею працюючого люду“ вони пішли під Москву.

Німці таке на добре посварилися з Москвою. Останні заворушення в Берліні та маніфестації по них у Москві, про які зрештою ми вже писали, мали, як тепер довідується світ, започаткувати світову революцію комуністичну. Час і обставини для тої проби були дуже добре підібрані, і на приказ Москви погоничі комуни вигнали всяку голоту на вулиці Берліна, щоби робила бучу — але її зліквідовано. І тепер Москва лютує, що її тої авантури не вдалося зробити, ба, що більше, Німці пізналися на приязни з Москвою і обернулися до неї задом. Справа та опинилася аж на засіданню райхстаґу (сойму) а міністер Северінґ відчитав послам дві підбурюючі телеґрами, які червоні підпалячі вислали до комуністів німецьких вже по здушенню ворохобні і які поліція прилапала. Оттака то большевицька приязнь — кажуть собі тепер Німці — в одній руці ніж, а другу подає. І коли ще донесено німецькому урядови, що оноді сам Ворошилов говорив проти Німців та взивав товпи і військо до допомоги берлінській голоті — то Німці вже таки направду стали жалувати. що почали приятелювати з большевиками. Тепер всі Німці — націоналісти і всі націоналістичні часописи жадають від уряду, щоб плюнув на приязнь з червоними, яка тільки трупів та ранених спричинила і яка до нічого не доведе, хиба до других берлінських подій. — Оноді на засіданню сойму поставив націоналіст посол Бернт внесок, щоби в Німеччині день 28. червня був проголошений днем національної жалоби, тому, що в той день 1919 р. підписали Німці, примушені баґнетами, ганебний для себе Версальський трактат, який позбавив їх дотеперішного значіння у світі. Бернт зажадав, щоби в той день обходили жалобу не тільки школи але й ціла Німеччина, всі Німці, що є в краю і заграницею — бо він має пригадувати кривду зроблену німецькій нації та державности і вчити Німців, що вони за ту кривду мусять пімститися. Як доносять часописи — міністри поставилися до тої справи ввічливо і мабуть 28-ий червня буде таким днем проголошений урядово.

Анґлійці вислали були тому кілька тижнів делеґацію, зложену з 80 промисловців, які репрезентували 100 найбільших фірм Анґлії, до большевії, щоби вони придивилися комуністичній господарці і відповідно до своїх вражінь рішили, чи можна большевикам давати позички грошеві та торгувати з ними, чи ні. Делеґатів приймали большевики з великими парадами (вони все бють поклони перед капіталістами, як ходить о гроші!) обвозили їх по своїх заводах та копальнях, але поставили їм такі умовини, що Анґлійці пристати не могли. Анґлія вимагає іменно, щоби большевики поплатили довги за царську Росію — а тоді щойно буде могла з ними торгувати. Отже большевики про те навіть говорити собі не дали, зрештою казали товарі посилати на власне ризико Анґлії, ну і делеґація — як пишуть часописи, вернула розчарована та сказала тільки, що виглядів на торговельні зносини большевиків з Анґлією — нема. — Дня 31. травня відбудуться вже вибори до парляменту, яких з нетерпеливістю очікує цілий світ. Тому, що перший раз беруть участь жінки у виборах і вони віддадуть около 6 міліонів голосів, ніхто не може тепер сказати, котра партія переможе: консервативна, ліберальна чи робітнича. Так отже жінки будуть рішати про побіду. Тому і про Анґлійців можна сказати, що вони правлять світом, а ними правлять жінки. Всіх кандидатів зголошено 1724 — є отже в чім вибирати. Консерватисти ідуть до виборів з кличем: насамперід успокоєння світа, а опісля добробут. Ліберали обіцюють дати роботу всім безробітним (а безробітних є в Анґлії півтора міліона). Соціялісти заповідають, що як дійдуть до влади, то перебудують суспільний лад, обіцюючи всім „рай на землі“ Хто вийде побідником з виборів, подамо вістки вже в слідуючім числі.

Америка вислала також делеґацію до большевиків на „обзорини“ але з тими справа ускладнюється зовсім инакше. Американці — це передовсім гандлярі з тіла і кости і ґешефт у них на першому пляні. Большевія представляє для них і знаменитий ринок збуту і терен експльоатації (використування). А й большевики самі на ґавт хочуть заскарбити собі прихильність не так Американців, як їх кишені в надії на позички та кредити і в останнім році платили навіть готівкою за товаві Американцям. Товару зрештою в Америці повно, його мусять позбутися — бо як сказав Форд, король авт, „треба буде буду замкнути“ — і оттак не диво, що під натиском промисловців та банкирів навіть уряд Гувера схиляється до того, щоб визнати большевиків дійсними володарями Росії, хоча давніще був цьому противний. І як довідуємося — в останних днях вислав він урядових делеґатів до большевиків, які попри тамтих висланників промисловців та капіталістів, мають розглянутися в господарці комуністів і здати урядови звіт.

Парижська конференція в справі воєнного відшкодовання поступила о стільки вперід, що Америка погодила Анґлію, Францію і Бельґію. Як ми вже писали, американський де-

---

І. МАРКІВ.

СЛІПИЙ ПАЯ.

Що він був сліпий, то правда; лише на одно око. А було так: змалку пішов на службу, бо що дома робити, як бідно. Та світ дав му розум, загартував; був при столі і під столом, як говорять. Відтак оженився, пристав майже на голотечу. Та як почув під собою шматок своєї землиці, ой показав він, що вміє! Своїми руками хату поставив, джаґаном камінюки з неужитку виважував, урожайним робив. За рік—хата і стайня, на другий — городець, на третий стодола, а там — і хлівець і комора. А сила в нього! Руки жилаві як посторонки. Не було роботи в дома — по правді, він усе її собі при господарці найшов — він до ліса на заробок. Ніхто такої платні не брав за лісову роботу, як він. Як бувало гепне довбнею у забитий в колоду топір, то другий раз не треба поправляти: розлупається, мов грім у неї бевхнув. Та хоть мав заробіток, жалував собі ліпше зїсти. Говорили, що навіть голодом себе морив — скупаром його називали. Але він боронився: тим рогом віл чешеться, котрим досягне. Через недоїдання, особливо під весну, у великий піст, діставав „курячу сліпоту“.

— Миколю — говорять йому — ви би бодай ложку молока зїли. Геть осліпнете, а то й здохнете.

— Пождіть, на Великдень зїм свяченої печінки — сліпоту вилічу.

Був у страстний четвер гарний день. Дихнула земля, бо скинула мертвецький саван, вабила людий до себе. Віддавали насіння „Богу в руки“. Спішилися в той день, бо треба вечером на страсти йти. По страстях вертали домів. Хлопці-шибеники лягали по дорозі під ноги таким, що „курячу сліпоту“ мали. Один ляг перед Миколу Сенюка — і він упав лицем до землі і вибив око... Шибеник утік, а Микола стратив око. Тому й сліпим його в селі назвали.

Але через втрату ока не став Сенюк менше роботящим. Навпаки — ще більше працював. Треба „пає дзею“ робити, дітий „пає“ підгодувати, тай якусь відумерщину лишити — говорив Микола. І таки зачав він певніще на ноги ставати. Купив шмат поля, за кілька літ — другий, третий... Худоба на причуд йому велася. Зайдеш на його обійстя — видно заможність, дбайливу руку. Подвіре чистенько заметено, кожда річ на свойому місці. Микола любив лад і порядок. Вяже у полі снопи, не кидає їх якбудь, а кладе до ладу, рівно від борозди й оден від другого, як під шнур. Звезе до стодоли, заложить у сусік, то приплескує праником, гузери рівнає. Підросли діти, стали в роботі помагати, статки побільшувалися. А старий Микола хоч одним оком, але всего догляне. Літом, в ночі, ще всі сплять, ще на день не благословиться — Микола по подвірю нипає. За сорок літ невсипущої праці став першим господарем в селі. Тепер уже міг свобідно відітхнути. Віддав дві доньки, сина вженив і внучат приждався. Замохнатів — говорили.

Та дивну натуру мав Микола: не любив із людьми говорити. Як що говорив — то раз-в-раз мусів слово „пає“ всадити, зразу додавав і „дзею“, потім лиш „пає“. Тому „пая“ всі його називали.

— Чому ви, татусю, ніколи не хочете з людьми побалакати — питали його.

— А що пає, буду говорити! Як двох зійдеться, то певно третого обмовляють. Я того не хочу.

Часом у неділю люди зберуться коло моста, посідають на поруча балакають. Дивляться—Микола йде. Обступлять, просять: сядьте трохи, розскажіть що небудь. Куди ви ходили?

— Ходив пає на баранів під ліс подивитися, що там хлопець пасе. Не буду вже їх більше тримати. Два барани зїсть через зиму тілько, що плоха корова; а то буває так, що їсть і їсть цілу зиму, а під весну, коли все зіжре, возьме, тай здохне.

— Е, що у вас значить, як баран згине.

Микола хоче відходити.

— Та чого втікаєте? На вулиці не постоїте, до коршми не покажетеся, як який пан.

— Так пає, я собі пан. Але чи через то я у вас (а все пає!) паном, що до коршми не йду?

— Певно! Панови не пасує, а хлопови увійде.

— Гм! А хто варт більше — пан чи хлоп?

— Пан собі, а хлоп собі.

— Чогож ви так себе деґрадуєте? Чомуж кождий з вас не має в собі тілько сили, щоби собі сказав: „Я також хочу паном бути“. Хто вас має шанувати, як ви самі себе не шануєте? Якби хлоп лежав у коршмі під лавою пяний, то нема дивоти, але якби таке пан зробив, то все село говорилоби про се. Не дивуйтеся, що пан на вас — не на всіх, але на таких, що самі себе понижують — з гори дивиться. Не кажи: „е, я хлоп, мені увійде, як і в рові пяний покачаюся“. Правда, не кождий пан є „паном“; є між ними піяки і такі, що своєї віри відрікаються, та чорне убрання ще паном чоловіка не робить. А чи то у нашім селі нема вже „таких“ панів? Подивіться на наше парубоцтво. Затягне міське дрантє на себе, завяже „карватку“ і він уже пан. А придивися йому близше, то в голову через такого пана почіхраєшся. Шия, як земленька свята, на руках, хоч ріпу сій, ніхті довгі, як у дітька, а болота за ними повно, але то нічого, він у карватці, він пан. А в голові! Ох, які там розуми!

У гурті гейби заметушилося, деяким стало ніяково, бо були також краватковці.

— А ходаків, борони Боже, на ноги! Все черевики, а що зубами в зимі дзеленькоче, то нічого, він пан! Але вже й пані по селах подибуються. Розказував мені знакомий з Недодумич, що тамошний мельник на біду сходить. Має доньку, що по панськи зачала вбиратися. Ґорсети, чакети, кастуми, капелюшки... Купуй тату! Коси відтяла. У нас давно хіба завиткам коси на ганьбу втинали. Але що пані — то пані. Тепер біда: час дівку віддавати, — нема за кого. Пан хоче, щоби і в голові трошки олію було, а там нема, за хлопа не піде, бо якже капелюшок зверечи? Роби, що хочеш!

— Як ви, нанашку, то все чуєте і видите?

— Ти пає гадаєш, що я з одним оком і всего того не виджу? Може часом ліпше, як другий двома.

— — — — — — — — —

Два роки минає, як при світлі лискавок і канонаді грому появилася гнучка гадюка поміж горами і підсичувана з усіх сторін, росла і стрімголов гнала на долину. Не одна, а їх богато родилося, а всі з гуркотом летіли в діл, пожираючи все, що по дорозі зустрічали. Збіже в кіпках, пашу, дерева, будинки, ба й люди попадали в пащеку ненажери. Страхіття збільшувала нічна пора. Рано з острахом оглядали руїну тяжкого труду. Ріка, дорога, село — всего того не пізнаєш.

леґат Юнґ зменшив Німцям контрибуцію, але рівночасно пообтинав державам їх претенсії. Через те підняла крик особливо Анґлія і Бельґія. Щоб погодити членів коаліції зі собою, Америка опустила десяту часть зі свого відшкодовання і в той спосіб буде вовк ситий і коза ціла, бо і держави коаліції дістануть більше відшкодовання, а Німеччина буде менше платити. Коли держави коаліції погодились, зажадали від Німеччини, щоб вона платила через 37 літ по 2050 міліонів річно, так що Німеччина заплатилаб около 66 міліярдів. Решту має заплатити репараційний банк зі своїх зисків (в тій ціли хотять держави заложити цей банк). Німці ще не дали відповіди на це домагання. Вони вичікують анґлійських виборів і що-йно опісля скажуть своє слово. Але якби і Німці згодились на такі рати (2050 міліонів річно), то зискують багато, бо плян Доса наложив на них обовязок платити 2500 міліонів річно.

Еспанія має тепер богато гостей в своїх границях. З цілого світа зїздяться цікаві люде до міста Барсельони, щоби там оглянути світову виставу, яку вже від кількох літ заповідав уряд Прімо де Рівери і на якій зібрано усе, до чого дійшла людська техніка, культура та мистецтво. Простір тої вистави обіймає кількадесять кільометрів квадратових а отворено її в половині травня при участи самого короля та цілого уряду, серед маніфестацій і походів та при участи духовенства, яке посвятило виставу. Про ціль вистави говорить хиба найкраще промова Прімо де Рівери на її отворенню, у якій він сказав таке: „Еспанія отвирає перед кождим двері до свойого внутрішного богацтва, бо хоче всім показати, якою брехнею воюють проти неї всі ті, що їх забаганки в Еспанії не сповнились“. Иншими словами, вистава має бути доказом, що Прімо де Рівера управляє добре Еспанією.

В Югословянській столиці Білгороді відбулася конференція Малої Антанти, т. є. Югославії, Румунії і Чехословаччини. Міністри справ закорд. тих трьох держав зїхалися разом, щоби порадитися в деяких справах. Як відомо, Мала Антанта — це собі спілка трьох держав, що обкроїли Мадярщину і які потерпають вічно за свої границі. От і тепер стоять перед конференцією важні питання: репараційна комісія, конференція для розброєння, та найважніща справа національних меншин, яку віддано до перегляду Комітетові Трьох Союзу Народів. Ця справа дуже інтересує спільників Малої Антанти, бо кожда з тих держав має богато тих національних меншостей. Отже щоби не розходитися у поглядах на ту саму справу та йти одним фронтом, конференція Малої Антанти має усталити, як мають поступати всі три держави супроти нац. меншостей. А вже передтим Мала Антанта, Польща і Греція протестували проти цього, щоб Союз Народів вмішувався у справи національних меншин, бо це є внутрішною справою кождої держави. В протесті тім повно крутих закидів та нісенітниць, а кінчиться він такими словами: „Належить пригадати меншинам і тим, що ними опікуються, що обовязки меншин є так само святі, як і їх права. Меншини повинні бути льояльні і вірні державі, в склад якої входять, шанувати її права та виповнювати свої зобовязання“. Отже замість в обороні меншин — то ще меншинам диктують, що вони мають робити. Така то правда на світі.

Болгарський уряд має знов клопоти з Югославією і як звичайно — через Македонців. Народець той, силою втілений в югославянські границі, почувається болгарським і завзято відпирає всякі спроби винародовлення його Сербами. У свою чергу Серби не чуються безпечно, коли над границею мають прихильних Болгарії Македонців і з усіх сил стараються їх знищити або зісербити. Знущання над тими, що не хочуть йти на руку Сербам, дійшли до того, що Македонці почали втікати масово через границю, не вважаючи на небезпеку, до своєї батьківщини, Болгарії а ті, що остали, готовляться до збройного повстання і кажуть, що краще їм не жити ніж терпіти таке ярмо, як оце братний народ закладає на їх шию. А Югославія знає про ті приготування і дорікає вічно Болгарії, що та повстанців за свої гроші озброює і підюджує проти неї.

Грецький диктатор і премієр міністрів, Венізельос, задумує тепер кандидувати на президента грецької республики, на місце дотеперішного Кундоріотіса. Насамперід хоче він перевести зміну конституції в тім напрямі, щоб президент мав владу диктатора. Крім цього Венізельос усуває неприхильних собі людий з дороги і пр. останніми днями казав арештувати ґен. Панґальоса.

Хіни знов кервавляться. Доки мали вони спільного ворога — большевиків та їх прислужника Чанґ-Тсо-Ліна, доти єдналися всі Хінці під один прапор і не було між ними ріжниць. Колиж Чанґ-Кай-Шекови, націоналістови, вдалося прогнати червону сволоч, своїх почервонілих втихомирити та покликати до життя націоналістичний уряд в Нанкіні і сякий такий лад завести — деякі ґенерали хінські, за якими стоїть не військо але банда, вмовили в себе, що Чанґ-Кай-Шек їх покривдив і не признали над собою влади нанкінського уряду. Що більше, коли їх візвали до дисципліни — вони вирушили зі своєю голотою під найбогатше хінське місто Кантон і біля нього ведуться тепер бої між отими бунтівниками а військами Чанґ-Кай-Шека. Бунтівників підпомагають большевики і грішми і муніцією, але зате проти них є цілі Хіни і їх дні мабуть почислені.

Недбалість

чоловіка в його зовнішнім вигляді дає, правда не завсігди, образ його внутрішньої вартости. Чи сам зовнішний вигляд Вашого оточення не має часто на Вас впливу додатнього або уємного? Чи не ділає на Вас відражуючо викривлений обцас і чи не переносить свідомо чи ні тогож враження на дану особу?

Носіть ґумові обцаси Beroson. Забезпечуєте через те Ваше обувя перед завчасним знищенням, а себе самих перед некористною критикою Ваших ближних.

Поможіть нашим найменшим!

Вже десять років минає, як тисячі синів Українського Народу утікаючи перед московсько-большевицькими окупантами, мусіли залишити Рідний Край і шукати захисту на чужині. Серед жахливих умовин приходиться жити та заробляти на хліб насущний еміґрантови, але найтяжче відчуває він відірваність від рідного ґрунту, та страшну самітність, немов би про нього всі забули.

Ми Українці, завжде з гордістю підкреслюємо, що належимо до Великої сорок-міліонової Української Родини, забуваючи про те, що кожний член Родини не має права бути байдужним про долю инших членів. Ми навіть не цікавились тими, що живуть тут близько, майже під боком. Ми не знаємо, що в Калішській станиці перебуває 1000 еміґрантів, а між ними 100 дітей в віці до 12 років. Хоч як тяжко приходиться жити старшим еміґрантам, але кожний з них зберігає в серці спомин про чудову Весну. Вони на власні очі бачили найбільше щастя, про яке тілько міг мріяти Українець — вони бачили Повстання Української Держави. А діти, які залишили Рідний Край немовлятами, або побачили світ Божий за дротами, не бачили цього і тілько від батьків чули про обітовану землю-Україну.

І нераз питаються діти батьків: Чому навколо нас самі чужі люди? Чому ми не їдемо на Україну?...

Чорна журба гадюкою вється навколо діточого серця і замісць веселої безжурної усмішки, сумними оченятами дивиться дитина на схід, немов питаючи: невже про нас забули?... І от тепер, коли зближається кінець шкільного року, коли діти, мов птахи полетять на село, аби спочити в атмосфері рідного оточення і набратись сил до дальшої праці, згадаймо тепер про тих найменших, які перебувають на чужині. Згадаймо про тих найменших, які відірвані від рідного ґрунту, перебувають серед чужого оточення хоч на короткий час потребують побути в атмосфері рідного українського оточення. В імени цих маленьких вигнанців, звертаємось з просьбою до українського громадянства о приміщення дітей на час шкільних вакацій.

Всіх дітей до тепер зголосилось 19 (10 хлопців і 9 дівчат) в віці від 6 — 11 років. Хто хотівби примістити в себе дитину, просимо зголоситись до „Народного Базару“ в Перемишлі (Народний Дім) а рівночасно зазначити: Хлопчика чи дівчинку і в якому віці — бажає взяти до себе на вакації.— Т-во допомоги еміґрантам в Перемишлі.

Всячина.

Сотні роковини першого українського мистецького хору при катедральній церкві в Перемишлі відсвяткувала перемиська земля в неділю, д. 26. травня святочним концертом в великій салі Робітничого Дому, виповненій по береги громадянством. Богато людей відійшло від каси, бо не могли вже дістати білетів. Духовенство з міста і провінції явилось з Впр. о. архідіяконом Зубрицьким на чолі. Свято розпочав проф. Б. Загайкевич рефератом про діяльність еп. Снігурського в перемиській землі, який між иншим оснував перший мистецький хор в Перемишлі, даючи тим почин таким хорам в Галичині і на Буковині. В дальшій части представив проф. З. розвій хорів до найновіщих часів. Опісля наступили продукції церковних і світських пісень львівського і перемиського Бояна під діріґентурою пп. Д-ра Федака, о. Кишакевича, проф. Людкевича, проф. Кліша і маґ. Чубинського. Той самий концерт буде повторений у Львові, в неділю, 2. червня.

Свято Матері в Перемишлі. В неділю 19. ц. м. перший раз в Перемишлі відбулося заходом „Союзу Українок“ в салі „Народного Дому“ Свято — Свято, що обійшло вже цілу землю а у нас ще не знане — Свято Матері. Свято, посвячене отій струдженній, збідованій та посивілій Матері - Українці, яка під сучасну пору є таким великим і важним будівничим Майбутнього Нашої Нації.

І відбулося гідно:

Саля переповнена дітворою та Матерями. Тож їх свято! А на сцені: Реферат про значіння Матері в боротьбі та вихованню Нації — п. Околотової, написаний тепло, щиро і жаркими словами, хорові точки, вистава й живий образ. Маленькі діточки, вихованці наших захоронок, почавши від 2-літних, старалися своїм співом і декламаціями зробити втіху своїм матусям, що сиділи на салі. Мами тішилися тим, гуділи оплески і між сценою а авдіторією була дійсно родинна атмосфера. Пописалися вміло співами і декламаціями і школи і наші Пластунки. Накінець вистава, яка зображувала посвяту та любов матері до діток, відіграна силами „С. У.“ та живий образ, укладу арт. О. Кульчицької, був закінченням і то милим закінченням цього свята.

Виходилося з салі з почуттям сповненого обовязку, зі збільшеною пошаною до матері, з вдячністю для аранжерів цього свята, яке повинно рік-річно відбуватися і ширити культ та пошану до матері, бо їх надщербила війна і сучасне моральне лихоліття.

Звертаємо увагу, що Земельн. Банк Гіпотечний С. А. у Львові ул. Підвалля 7, з днем 16-го травня с.р. переніс свої бюра до власної камениці при вул. Словацького ч. 14. Числа телефонів: 75 32, 3-82 і 52 92.

До нашого Громадянства сіл і місточок.

Дійшло до мого відома, що по селах та місточках мого виборчого округа вештаються ріжні люде, які уряджують публичні збори і на тих зборах правлять людям небилиці. Взивають, аби наші люде не звертались до своїх українських послів, бо ті посли не мають жадного значіння, а зато коли наші селяне будуть самі або зі своїми начальниками громад звертатись до староства, то староство все для них зробить, бо війти і старости знають ліпше справу кожну, як посли. А при тім всім вихвалюють ті людці на всі способи проєкт зміни конституції внесений до Сойму через послів з одинки, послів з ББ. Зі слів тих аґітаторів виходить, що якби ухвалено проєкт зміни Конституції по внеску послів з одинки, то тоді в цілій Польщі наставби рай і щезлаб всяка біда, бо посли не малиб жадного впливу і їх булоб дуже мало а зато вся сила і влада булаб в руках правительства, яке доперва тоді моглоб добре державою правити. Вихваюючи так цей бебеківський проєкт зміни конституції, домагаються від громад, від віча ухвали, що нарід домагається зміни констуції по думці внеску послів з одинки.

Такі збори відбулись між иншими в Дубецьку, Поздячи, Вацлавичах з Трійчицями і тд. а на зборах тих таким аґітатором був навіть оден урядник з перемиського староства. Уважаю моїм обовязком звернути увагу моїх виборців на такі віча і збори та перестерігаю, аби не дались нікому піддурити чи намовити до ухвалення такої заяви, що домагаються зміни конституції по думці проєкту послів з ББ.

Всім тим панам, що так дуже вихвалюють послів з ББ пригадайте, якто перед виборами всякі аґітатори обіцювали, що як люди будуть голосувати на кандидатів з одинки, то і податки будуть менші і тютюн (бакун) буде вільно кожному засадити, і будуть всілякі підмоги на засіви, будуть уреґульовані ріки та потоки і таке инше. А тимчасом що сталося? Сталось таке, що як в літі минувшого року Міністер скарбу зажадав в соймі підвищення податку ґрунтового і заведення нового податку будинкового, то тоді отсі податки повалили і до їх ухвалення не допустили як раз українські посли разом з иншими селянськими послами. А посли з одинки голосували за податковими предложеннями, то є за новими тягарами, новими податками на селян! Те належить тим всім аґітаторам одинки тепер пригадати.

І треба, щоби люди знали, що як такі збори робить який урядник зі староства, то він не є тоді урядником староства і не виступає як урядник староства, тільки як кожний звичайний, приватний чоловік. А Пана Старосту в Перемишлі питаю, чи йому відомо, що деякі його урядники устроюють такі збори, питаю чи ті збори є в старостві зголошені і дозволені? При тім звертаю увагу пана Старости, що особисте анґажовання адміністраційних урядників в таких зборах зовсім не причинюється до зміцнення поваги староства, яке в цей спосіб наражується зовсім спаведливо на всякі заміти зі сторони всіх, що думають і бажають інакше, як посли з ББ і їх аґітатори. — *Посол Др. Володимир Загайкевич.*

За безцін!

Ціни поодинокі

обувя

NN 35 до 41.

народнього

з пришиваною підошвою, на обцасі зол. 4.80

спортового

з приклеєною підошвою (ґімнастичні) зол. 6.-

„PEPEGE“

ЖАДАТИ ВСЮДИ.

PEPEGE MARKA FABR. ZWAŻAĆ NA MARKĘ „PEPEGE“

СВІЙ ДО СВОГО! Телефон 63—56

Попирайте рідний промисл!

Краса і гордість парохії церковні дзвони. Коли хочете мати милозвучні — гармонійні дзвони, замовляйте

в одинокій українській ліярні дзвонів

Михайла Брилинського

У ЛЬВОВІ вул. Замарстинівська ч. 41.

ЛІЯРНЯ Львів Замарстинів вул. св. Михайла ч. 14. (власні доми) де можете завсігди дістати дзвони першої якости, довільної величини. — За витревалість ґарантія. — Умови приступні. — Сплата ратами. — Солідність фірми потверджають численні листи похвальні якими згадана фірма може похвалитися. —

Для осіб з провінції, котрі спішаться чи до зелізниці, чи до автобусу — рецепти і инші замовлення, як також всякі висилки почтові полагоджує як найскорше

Аптика під „Звіздою“.

Новинки.

ДИВНИЙ ТЕСТАМЕНТ. Один селянин з Баварії лишив вмираючи такий тестамент: „Хочу, щоби в моїй домовині спід був зі сукна, бо хочу мати мякше спання, як в ліжку мав я за життя; а крім цього хочу, щоби кождий, хто буде на моїм похороні, дістав дві ковбаски, кусок хліба і пів літри пива“. Родина цього селянина виконала бажання небіщика дуже докладно, а не треба додавати, що людей на похороні було а було...

10-ЛІТ В ХЛІВІ. В селі Весолувка коло Сандомира зловила поліція дезертира Квасневського, який втік ще 10 літ тому з війська і увесь час укривався в рідному селі на стришку над хлівом, куди йому мама подавала їду. Квасневський, як брали його до війська, був сильним, розцвілим юнаком, по десятьох літах добровільної тюрми на стришку, без руху та в бруді, виглядає жахливо. Поводиться, як дикий чоловік, а на всі питання, чому втік з війська, відповідає одно: „Бо я се страшне боялем“. Поліція зловила його припадково. Іменно буря зірвала частину стріхи, люди побачили дивну людину, що втікала зі стриху і дали знати постерункови, а тоді вже й пралапали його.

Збираються люди гуртами, біжать, йойкають. Але що се? Де є хата Василя Смереки? Де стайня, оборіг? Ні сліду, лише камінюки, обмиті водою зі землі, виставили свою лисину. А з долішного кінця летить вістка: Федя Совлюка сполокало. Все до чиста! Він лиш з жінкою й дитиною вратувався. Худоба пішла з водою. Сум, горе, розпука. Страшний суд настав.

— Господи! Потічок, що в літі пташкови з него тяжко води напитися — от що нині наробив!

Дивляться — іде Василь Смерека, тягне кусень полотна. Увесь мокрий, затрісканий...

— Щож він тепер неборак зробить? Найбіднійший чоловік у селі. За що побудується?

— Але скажіть де? Небіщик його отець, як умирав, то записав город на старшого сина. Василь мав у старій хаті сидіти, але нової не смів на тім самім місці поставити. Мав на жіноче поле перенестися. А тим часом жіноче два роки продав, бо корову купив, передновок перепхав. Де тепер побудується?

— Та чейже його брат не буде лютераном і позволить побудуватись на старім місці.

— Чи позволить? Поживемо — побачимо.

— — — — — — — — —

Під осінь, в гарний день — збіговисько в селі. Василь Смерека хоче підвалини на хату затягати, його брат Сидір не дає...

— Нічо мене не обходить! Раз мені тато так записали — значить моє! Став, де хочеш...

— Брате, змилосердися, деж я хату поставлю, де голову притулю! Май Бога в серці! Всі люди по патиці дали, а ти нічого не хочеш?

— Що патик, то не осідок. Я тобі два патики дам, а осідку ні.

— А я таки буду ставити! Хоч мені голову розчерепи, то я не вступлюся. Ану, люди, котіть той камінь під підлогу.

— Хто мені стане на моє — голову провалю — кричить Сидір.

Наняті Василеві робітники ніяковіють, стоять, опустивши руки.

— Люди, чи видите ви, що за брат! Чи виділи ви такого Каїна?!

— Називай, як хочеш, я свого не попущу.

Народ гомонить—всі по стороні Василя.

Сидір впертий. Право перед милосердєм горою, у повітрю пахне кровю, бо Василь, з топорем в руках, котить камінь.

— Марш звідси!

— Геть мені з очей, бо... Разматі родила!

Над берегом осика — хоч тихо було, — листочками зашуміла. Люди віддих задержали. Раптом: „що тут?“ — і Сліпий Пая незамітно підійшовши до гурту, виступив наперед. Оба брати зачинають оповідати. Сей своє, той своє...

— Чого пає, маєте сваритися! Не хоче Сидір дати, я тобі Василю позваляю на моїм Чемірнім хату поставити. Ану, люди, кладіть дерево на вози, тягніть на Чемірний. Скоренько!

— ???

— Нічого, нічого! Дав мені Бог, і я можу дати.

— — — — — — — — —

По селі летить новина: Сліпий Пая відступив Василеві Смереці Чемірний на осідок. Той Пая, що то йому ворожили, що гріб його через скупість буде засипатися. Той Пая, що через скупість замохнатів. А Пая пішов до дому і вислав сина з фірою, щоби матеріял Василя Смереки на Чемірний перевести...

ЖНИВА СМЕРТИ. Звісний астроном Каміль Флямаріон завдав собі труду і обчислив усі війни та кількість трупів, що впали в боях на підставі історії. Праця та трівала щось пять літ, але остаточно оголошено її і от що каже той учений: Від найдавніщих часів до 1900 р. згинуло в крівавих боях небогато, тільки 1 міліярд двіста міліонів людий, причім само 19-е століття пожерло 40 міліонів людий. Флямаріон каже, що якби так з якої ріки великої випомпувати воду і пустити туди проляту в боях кров, то вона теклаби 48 годин без перерви а булоби її 180 міліонів гектолітрів. Колиб кістяки побитих поставити один на другого, то з цього повсталаб драбина аж на місяць і поза нього до висоти 20 міліонів кільометрів, а голови трупів, положені одна при другій, утворилиб шнур коралів, яким можнаб оперезати 6 разів кулю земську. Страшні цифри!.

ЯК ГОРИТЬ В ЛОНДОНІ? Кілька день тому назад повстав вогонь в однім величезнім складі кави в Лондоні, який лежав, над рікою Тамізою. Пожар обняв всі будівлі і маґазини і шалів так, що треба було 50 парових сикавок та 500 людий, щоби дати йому раду. З величезних забудовань лишилися тільки мури а шкід начислюють на 50 міліонів долярів.

„ДІВЧИНА З ПЯТЬМА МОЗКАМИ“. В Парижу досліджують тепер учені одну циганку, яку спровадили аж з Америки, а яка називається Теа Альба. Дівчина та настільки цікава, що потрафить кождою рукою і ногою виконати так само швидко і вміло кожду роботу і пр. вишиває вона так само добре лівою ногою, як правою рукою. Окрім цього знає вона говорити та писати 20 ріжними мовами а здібна така, що потрафить, взявши олівці в одну і другу руку, писати одночасно в двох ріжних мовах. Учені назвами Теу Альбу „дівчиною з пятьма мозками“ і кажуть, що ще такого чоловіка, як вона, історія людий не знає.

ЛАСІ НА ЗОЛОТО. Є люди, що дуже кохаються в золоті. Радіб вони мати його як найбільше, скуповують де можуть, біда тільки, що на золоті не розуміються і шахраї часто пхнуть їм в руки дешеву бляшку за дорогі гроші. Оттаке було і з Доркою Демчишин. Приїхала до Львова, а ту якийсь чоловік продає порядну злоту обручку за 27 зол. Добрий інтерес — подумала вона і заплатила гроші. Та втіха довго не трівала. Дорка мусіла йти на поліцію, бо обручка була мосяжна.

ЦІКАВА МАНІФЕСТАЦІЯ. У Відни улаштувало Міжнародне Т-во охорони звірят пропаґандову демонстрацію з походом через вулиці міста. В поході взяло участь біля 2000 людий і 2 орхестри а крім цього велика ґрупа псів та котів, яка повагом машерувала за таблицями з написами: „Кождий культурний чоловік є нашим приятелем“, „Не знущайтеся над нами“ і тд. Тисячі-тисячі людий придивлялося тій цікавій і оригінальній демонстрації.

СТАТУЯ ХРИСТА. На горі, що находиться біля столиці Бразилії Ріо де Жанейро, ставляють тепер величезну статую Христа. Вона буде висока на 37 метрів, а кошти її будови виносять 10 міліонів зол. На підвалині памятника, що буде висока на 7 м., буде напис: „Христос побіджає, Христос царює, Христос приказує“. Статуя ця буде найкращою зі всіх статуй світа.

ЖИД ВСЕ ЖИДОМ. Що Жид все буде торгувався, навіть в обличі смерти, про те свідчить ось яка подія: Гершко Реддіґ ішов собі онодi дорогою з Янова до Яворова до дому. Нагло грізний розбишака заступає йому дорогу. І тепер починається така розмова: „Жиде, віддай дзиґарок і гроші!“ „Пане, дзиґарок, то мій цілий маєток, а позатим маю ще 2 зл. Лиши мені їх!“ „Не можу — каже бандит. — Зрештою, що мене то обходить, чи ти маєш що більше, чи не.“ „Ну то торгуймося, каже жид, я тобі дам 50 ґрошів і пусти мене. Як мене обрабуєш, то тебе злапають і будеш сидів“. „Ну, добре. Давай 50 ґрошів“ — закінчив бандит, взяв гріш і пішов в ліс. А Гершко доніс до поліції, а поліція злапала бандита. Це був Іван Голея з Миклашова коло Львова, який видно минувся з фахом коли хотів бути дипльоматом, що веде перегори і бандитом в одній особі.

Через получення кількох підзворотникових рослин з ментолем для витворення **„пастильок Glazial“** стали вони не тільки дуже добре ділаючим препаратом проти кашлю, закатарення, хрипки — а також середником антисептичним для устної ями і віддихових орґанів. **„Пастильки Glazial“** є в часі упальних днів, коли враз з пилом вдихається незчислені бакцилі, необхідним середником для кождого, а спеціяльно для робітників і туристів.

Ділають вони освіжаючо і заспокоюють спрагу — чим хоронять перед шкідливим питтям води. Отже у власнім інтересі кождого лежишь переконатися через одноразову пробу в кориснім діланню пастильок.

Численні листи з подякою і повне узнання від лікарів, свідчать виразно о незрівнаній вартости препарату. Прошу звертати особливу увагу на правно охоронену і дипльом. назву

„GLAZIAL“

бо на ринку находиться багато підрібок.

Одинокий витвір:

Jakób Pasternak, Bielsko-Śląsk.

Торбинки з пастильками „Glazial“ є друковані в українській мові.

ВСЮДИ ДО НАБУТТЯ! ВСЮДИ ДО НАБУТТЯ!

ОЖЕНИВСЯ! В місцевости Рубо у Франції відбувся оноді цікавий шлюб. Оце 71-літна шинкарка Кльовер вийшла замуж за 18-літного робітника Бекіба, який у неї мешкав від кількох місяців. На означений день тисячі людей зійшлися під костел, щоби побачити дивовижну пару, але молоді знали, що люди будуть з них сміятися, поїхали у друге село і там „тихо, любо і радісно“ повінчалися з собою.

ЛАТИНСЬКЕ ПИСЬМО В РОСІЇ. За приміром Кемаля-Паші, диктатора Туреччини, який завів у себе латинську азбуку, йде тепер і большевія. Російська Академія Наук робить з доручення уряду приготування, щоби теперішне письмо, яке взорувалося на письмі св. Кирила, усунути, а на його місце ввести латинку і від 1. січня 1930 р. всі документи, часописи і книжки будуть большевики друкувати латинськими буквами.

З ЛЮБОВИ. Оноді вечером 21-літний Микола Смутило з Головчинець пов. Заліщики стрілив двічи з втятого кріса до своєї коханої Вікти Струг і важко зранив її в груди а потім стрілив і до себе. Як виказало слідство, наречені згодилися добровільно на смерть тому, що родичі Смутили не хотіли дозволити на їх супруже. Але будуть жити обоє. — З такої самої причини але на смерть застрілив з револьвера Гринько Іванчук з Заліся пов. Золочів свою кохану Марійку Шевчуківну. Після цього стрілив і собі в висок і впав трупом біля тіла коханої дівчини.

НА САМ ВЕЛИКДЕНЬ. Є звичай що люди, навіть великі вороги, прощають собі всякі кривди на Великдень, братаються з тими, що їх ненавиділи досі і христосуються з ними, як з другами. Инакше від цього звичаю похристосувався Дмитро Ясів з Дмитром Стасівом в Дроздовичах. Вони оба мали зі собою якісь порахунки і от Ясів вибрав собі Великдень на день порахунку. Узяв револьвер, вийшов на дорогу і як надійшов ворог — він замість похристосуватися з ним — стрілив тай зранив його в жолудок. Стасіва завезли до Львова і він догоряє — а Ясів пішов їсти паску до тюрми, тай мабуть швидко не вийде.

БУДЬОННИЙ ВОЮЄ... З МИШАМИ. З Москви доносять, що звісного з польсько-большевицької війни ґен. Будьонного заіменували в комісаряті рільництва референтом боротьби зі шкідниками піль. Будьонний обняв вже те місце і заявив, що почне боротьбу від того, що візьметься до мишей і щурів, причому буде уживати боєвих ґазів. — От зійшов!

ЩО ТО МОЖЕ ЖІНКА? Олена Франчук з Забрудовець пов. Снятин, рішила позбутися свого мужа. Довго думала, як це зробити, але остаточно зробила так: Кілька днів тому назад зварила чоловікови пироги з бараболею. Та ледви той зїв їх пів миски, як нагло дістав корчів і поважно захорував. А підозріваючи свою жінку, дав знати до поліції. Та прийшла і в першу чегу приглянулася пирогам. І ось показалося, що кохана жінка дала пироги з бараболею, але до бараболь домішала товченого скла. Очивидно, Олену зараз арештували а Івана Франчука відвезли в грізнім стані до шпиталя в Снятині. Не даром кажуть, що жінка ангел, але як задумає злочин — то і 10 бандитів того не придумає.

Надіслане.

Уневажнюється згублену військову книжочку, видану через П. К. У. в Перемишлі, Григорію Косові, уродж. в р. 1905 в с. Горохівцях п. Перемишль.

До спродажі рільничих знарядів **пошукуються аґенти** за високою провізією. — Зголошення: Заклади рільничі, Львів, скритка почтова 174.

На Ділку п. п. Микуличин, винаймається покої з цілоденним удержанням по зниженій ціні — у віллі над Прутом — близько зелізничого перестанку — в прегарній околиці зв. „Швайцарія Микуличинська“. Для дітей і молодіжи запевнена опіка. — О. Гуменюкова.

СЕМЕН ДМИТРАШ Перемишль, вул. Сінна ч. 8, має до продажі всякі реальности — камяниці, будівельні площі та посередничить в двірських парцеляціях, помешканнях і т. п.

ЛІКАР

Др. Роман Несторович

ординує у внутрішних і жіночих недугах в Перемишлі, ул. Францішканська 37 II (площа на Брамі). Власна хемічна і мікроскопічна лябораторія.

Др. Михайло Кос

лікар очей (окуліст) ординує в Перемишлі, вул. Міцкевича 11. (в почтовім будинку).

Др. Іванна Вітошинська

ординує в діточих і внутрішних недугах в Перемишлі, вул. Миколая 6 (бічна Чарнецького).

Адвокат

Др. Микола Рибак

веде адвокатську канцелярію в Перемишлі при ул. Пілсудського 1. в льокали канцелярії бл. п. дра Т. Кормоша.

Надзвичайна нагода!

Годинник за зол. 5·89 висилаємо на листовне замовлення за післяплатою, плоский швайцарський годинник з писемною ґарантією за зол. 5·89, 2 шт. 11·56, 3 шт. 17·48, в ліп. ґат. 7·35 і 9·35. Годинники з імітації золота 10·95 і 13·20. Фірма: Urbana д. плоскі 11·95, ліпш. ґат. 13·95 знаної марки A. Moser з довголітньою ґарантією зол. 18·80 і 21·95. Годинники на руку мужеські або жіночі 10·30 і 12·15. Столові будильники 10·65, 2 шт. 20·30. фірми Junghaus 14·90. Бритви загр. зол. 5·75, 7·75, 9·75. Машинки до стриження волосся з запас. гребенями зол. 8·95, 10·95, 11·95. — Дивізки 1·50, 2, 3·25.

БЕЗ РИЗИКА!

Коли товар не подобається, звертаємо гроші.

E. Jakobiński, Warszawa, Nowolipki 23. U. G. Skrz. poczt. Nr. 237.

Домагайтесь найдобірнійших папірців до курення

„КАЛИНА“

з фабрики кооперативи „Будучність“ в Тернополі.

Вовняні та нитяні панчохи, легка вовна і кашміри тримаються дуже довго, задержуючи свіжий вигляд до кінця оскілько старанно і осторожно та без готовання перється.

ПАНЧОХИ всякого роду й ґатунку — грубі й тонкі, гладкі й в десені, теплі трикоти, вовняні, необхідні при зимових спортах сорочечки і т. п. убрання якже часто швидко знищуються не через довге ношення але тільки через невластиве прання! . . . Нитки пряжі ослаблюються, вовна набирає штивної шерсткости, а кольори зникають — тим більше коли вариться, бо це є варварством, на котре не вільно собі позволяти . . . як рівнож прасовання дуже горячим желізком . . . То є річи недопустимі . . . Одиноко уживаючи Lux до прання уникається знищення тканини, одним словом треба прати в раціональний спосіб і відповідним середником. Прати витискаючи між долонями — ніколи не терти і не викручувати. Вовняні панчохи, шалі, светри etc. коли є трохи брудні, треба прати виключно в піні Lux'у а досягнеться небувалих наслідків, бо убрання будуть довго триматися заховуючи завсігди свіжий вигляд.

ПРОБКА ДАРОМ

КУПОН До фірми „Сунляйт“ Спілка Акцийна, Скринка почтова 479. Головна Почта Варшава. — Прошу безплатно прислати мені пробний пакетик Lux'у, щоби вистарчило на пробне прання.

Імя і назвище _____

Адреса _____

(Проситься виразно писати).

L.P. 55–3

Реальність мурована, крита бляхою, двофронтова, електричне світло, мурована ледівня, коло ринку в Самборі з великим склеповим льокалем, в котрім від 25 літ міститься вишинк всяких спіритусових трунків з 8 вільними покоями є до спродажі. Реальність та надається до якого будь підприємства чи торговлі. Відомости уділяє **Ґустав Сікора, Самбір.**

ЖАДАЙТЕ І УЖИВАЙТЕ одиноку найліпшу і своєрідну

ПАСТУ ДО ОБУВИ ЕЛЄҐАНТ

О. Левицької і Ски. Львів, Кордецького 51.

ЖАДАЙТЕ

у всіх кооперативах

МИЛА

Кооперативної Фабрики

„ЦЕНТРОСОЮЗ“

Увага! Увага!

ВЕЛИКИЙ ЗИСК!

Пошукується аґентів до продажі рільничого знаряддя найкращих марок заграничних по таних цінах. Великий дохід для заступників запевнений. Умови і проспекти висилає на жадання фірма **„КОСА“ Львів,** Скритка почтова 194.

Українці і Українки! Зі зближаючимся літним сезоном ми постановили вислати 4000 комплетів, по цінах о половину дешевших, як у Ваших місцевостях, в ціли реклямовання наших товарів.

Комплет складається з 15 штук

а іменно: 3 м. вовн. товару в наймоднійші крати або гладкого на літний мужеський одяг, 3 м. десеневого шовку на модну дамську сукню (добрий до прання), 1 літну хустку в найкращі взори турецькі, 1 п. підштанців з доброї димки, 1 п. шовкових шкарпиток і 2 п. цернованих, 6 хусточок і 1 шовкову краватку.

Те все висилаємо тільки за 46 зол.

за післяплатою, по одержанню листового замовлення. Платиться при відборі товару. За доброту товару ґарантуємо, як не подобається, приймаємо назад. Оминайте посередників і перекупців, пишіть до нашого фабр. складу:

„PRODUKCJOPOL“ — ŁÓDŹ, Pl. Dąbrowskiego 4.

Аптика і Дроґерія під „Звіздою“

істнуюча від 1874 року

в Перемишлі, ул. Францішканська ч. 24 (біля вежі) поручає всякі аптичні ліки і всі артикули входячі в круг дроґерії.

УВАГА!

Не купуйте дзвонів

у повоєнних фірмах і не дайте себе обманювати людям, які зі штукою відливання дзвонів ніколи нічого спільного не мали а удавайтеся все з довірям

до старої, славнозвісної нашої фірми

Братів Фельчинських

в Калуші, вул. Сівецька і в Перемишлі ул. Красінського

тел. ч. 108. :-: ч. 63. :-: Тел. ч. 108

Видавець і відвічальний редактор: Осип Сенечко. З друкарні Кнолєра і Сина в Перемишлі.